

ΠΑΡΑΒΟΛΗ

Αιθρία
με λίγα ευγενικά σύννεφα μόνο
όπως και σε μια ζωγραφιά θυμάμαι του Μαγκρίτ
Όψιμη άνοιξη ευωδιάζει
σε κάνει λίγο να ξεχνάς τα πάθη μας
τον ξεπεσμό αυτού του τόπου
λες: είναι μια μακρόσυρτη Μεγάλη Εβδομάδα αυτό που ζούμε
κάποτε θα σημάνει κι η Ανάσταση
Μέρα τη μέρα όμως όλο και περισσότεροι τρελαίνονται
χάνουνε τη φωνή τους φεύγουν

Όπως όταν τη νύχτα δεν μπορείς να κοιμηθείς στριφογυρίζεις
έρχονται πρόσωπα από πολύ-πολύ μακριά
όλο σου γνέφουν μέσα στο σκοτάδι θέλουν να σε πάρουν

Όπως όταν τη μέρα δεν μπορείς να ζήσεις μετανιώνεις
ζητάς κάτι να γίνει
όμως βουνά πατούν τα χέρια σου πατούν τα πόδια τη φωνή σου σε νικάνε
κι οι άλλοι κρύβονται
δεν βγαίνουν απ' τα σπίτια τους φοβούνται

Σαν τον Μικρασιάτη άρχισα πάλι να μιλάω
όλο παραβολές κι αλληγορίες
Η φρίκη πάντα προχωράει βουβή όμως σήμερα

ήρωες δεν υπάρχουν πια
μόνον απελπισμένοι

Μονότονα πάλι άρχισε να βρέχει

Γιώργος Ζιόβας